

Vas restar aturat a la pista forestal una llarga estona. La breu xerrada amb el Marc, que baixant amb el Land Rover, t'havia trobat de pujada, va resultar molt agradable. Feia anys que no el veies i sempre l'havies sentit com una persona optimista, d'aquells que els agrada la vida i sabem aprofitar-la. Per molt bell que sigui un indret com el del Montnegre encara guanya més si et trobés un bon amic.

Ara et poses en marxa i vas baixant pel camí que porta a la FONT VIBRANT. Et sents feliç. El dia, la llum, el bosc, l'amic, el vent que mou els arbres, la quietud... és fantàstic.

Quan arribes a la font i t'asseus al banc de pedra que hi ha al costat i vas respirant suaument i t'adones que estàs vivint uns moments de pau que feia temps que no vivies. I et quedes mirant com cau l'aigua.

Aquesta aigua que neix del fons de la terra, transparent, pura, igual i nova, humil i vital... t'està dient quelcom sense explicacions, de forma directa. No saps el temps com passa o si s'ha parat per sempre. Et sent arrossegat pel ritme, per la suma d'instants de pas, que tot caient en l'aigua, també són una totalitat, la font. Neix, passa i marxa, per tornar a aparèixer, estar un moment davant els teus ulls i marxar terra enllà, avall. És potable, és purificadora, és com un mirall del cel i de la terra, és realment vibrant.

I de sobte recordes aquelles mots:

Jesús li respongué:

--Tots els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set. 14 Però el qui begui de l'aigua que jo li donaré, mai més no tindrà set: l'aigua que jo li donaré es convertirà dintre d'ell en una font d'on brollarà vida eterna. (Joan 4, 13)

És clar, la font vibrant és transitòria, bella, sens dubte, però no la pots retenir. Un dia com avui donarà pas a un altre i un altre... i restarà el record, potser la pau; però no hi pots estar sempre.

És quan et gires a Jesús, com si realment fos al costat teu; l'imagines al costat del pou de Jacob, que mirant a la samaritana li acaba de dir uns mots que han traspassat els segles i avui t'arriben nets i nous en la remor de l'aigua de la font vibrant.

Quan recordes les seves paraules que et diuen que l'aigua que té es convertirà en una font que brolla vida... i eterna... sents aquella emoció del cor que tantes vegades has experimentat contemplant a Jesús, no en l'èter metafísic de les experiències inefables... sinó en els símbols reals de la natura. I un cop més des del fons li dius: Oh, dóna'm d'aquesta aigua, que surti de dins meu la font que has promès de vida... i eterna.

Ja comença a caure el dia.

Jesús Renau sj.

